

Sygn. akt II AKa 150/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Misiak (spr.)
Sędziowie:	SA Krzysztof Eichstaedt SO del. Sławomir Wlazło
Protokolant:	st.sekr.sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2014 r.

sprawy

wnioskodawcy **M. L.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za oczywiście niesłuszne zatrzymanie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 27 sierpnia 2013 r., sygn. akt II Ko 117/13

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 231,60 (dwieście trzydzieści jeden 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym - wraz z kosztami dojazdu.

II AKa 150/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dn. 27 sierpnia 2013 r. oddalił żądanie M. L. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem go w dniu 14 maja 2012 r. przez funkcjonariuszy policji z KPP P. do sprawy (...)Sądu Rejonowego w W. (...) Zamiejscowy Wydział Karny w P. ((...)) Prokuratury Rejonowej w W.).

W apelacji od tego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy podniosła zarzut obrazy prawa procesowego – art. 552 §4 kpk – polegającej na niewłaściwej interpretacji tego przepisu i przyjęcie, że zatrzymanie wnioskodawcy nie miało cech

niewątpliwie niesłusznego, co skutkowało oddaleniem wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Podniosła nadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wynikającego z przyjęcia, że zatrzymanie wnioskodawcy nie było niewątpliwie niesłuszne w kontekście czasu jego trwania, bowiem na polecenie przełożonego wnioskodawca został natychmiast zwolniony oraz z przyjęcia, że o zasadności zatrzymania świadczy dalszy tok postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem skazującym, choć nieprawomocnym.

Pełnomocnik wnosila w konkluzji o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 100 000 zł zadośćuczynienia i 14 018,99 zł odszkodowania ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowni I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pełnomocnika jest niezasadna, w dodatku w stopniu oczywistym. Wnioskodawca został zatrzymany w dniu 14 maja 2012 r. w związku z incydem, jaki zaistniał w P. przy ul. (...), podczas którego miał znieważać interweniujących funkcjonariuszy policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Stosownie do art. 244 §1 kpk policja ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo, a zachodzi obawa ucieczki lub ukrycia się tej osoby albo zatarcia śladów przestępstwa bądź też nie można ustalić jej tożsamości albo istnieją przesłanki do przeprowadzenia przeciwko tej osobie postępowania w trybie przyspieszonym. Zatrzymanemu udzielono wymaganych prawem pouczeń, w tym dotyczących możliwości złożenia zażalenia i z tej możliwości zatrzymany skorzystał. Prawidłowość podstaw zatrzymania zbadał Sąd Rejonowy w W. (...) Zamiejscowy Wydział Karny w P., który nie uwzględnił zażalenia wnioskodawcy. Tym samym uznał, że czynność zatrzymania była uzasadniona. Dodać trzeba, że ten sam Sąd w toczącej się następnie sprawie karnej skazał wnioskodawcę za występki zakwalifikowany z art. 226 §1 kk w zw. z art. 57a §1 kk i wyrok ten jest obecnie prawomocny. Odpada więc argument skarżącej, która w fakcie nieprawomocności tego orzeczenia w dacie rozstrzygnięcia wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie przez Sąd Okręgowy w Sieradzu, widziała przeszkodę do prawidłowego zbadania zasadności tego wniosku. Brak jest także wystarczających podstaw do podzielenia kolejnego argumentu skarżącej, jakoby wnioskodawca w okresie zatrzymania był fizycznie i psychicznie torturowany. Sąd Okręgowy takiej okoliczności nie ustalił z braku przesłanek faktycznych do przyjęcia, że takie zachowanie ze strony funkcjonariuszy policji miało miejsce. Zatrzymanie wnioskodawcy trwało kilka godzin. Związane było z podejrzeniem popełnienia przestępstwa, za które wnioskodawca został następnie skazany, a podczas trwania zatrzymania wykonano czynności, dla których ono nastąpiło. Między innymi te, które polegały na sprawdzeniu w rejestrze tożsamości zatrzymanego, który nie posiadał dowodu osobistego. A w końcu, wnioskodawca został niezwłocznie zwolniony, gdy pojawiły się przeszkody, związane ze stanem jego zdrowia, do dalszego pobytu w izolacji. Nie sposób więc podzielić zarzutu apelacji, jakoby zatrzymanie wnioskodawcy było oczywiście niesłuszne w kontekście czasu trwania tej czynności.

Jak zatem wskazano, sąd I instancji prawidłowo uznał, że nie zostały spełnione kryteria określone przez art. 552 §4 kpk, by wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie mógł być uwzględniony. Zatrzymanie wnioskodawcy nie było niewątpliwie niesłuszne – przeciwnie, było uzasadnione i nie trwało dłużej niż było to konieczne.

Z tego względu Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, zaś koszty należne pełnomocnikowi z urzędu określił według aktualnych stawek za czynności adwokackie w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego.

ms